

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Jacqueline Wilson
Starring Tracy Beaker

© Jacqueline Wilson 2006
www.jacquelinewilson.co.uk
© za srpski jezik Odiseja

Džeklin Vilson

Trejsi Biker u glavnoj ulozi

S engleskog prevela
Marija Vukosavljević

Ilustrovao
Tihomir Čelanović

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Culture

ODISEJA
Odiseja

Beograd, 2013.

Posvećeno učenicima i nastavnicima
Osnovne škole „Čarls Dikens”

Ja sam Trejsi Biker.
Upamtite to ime.
Biću slavna jednog dana.

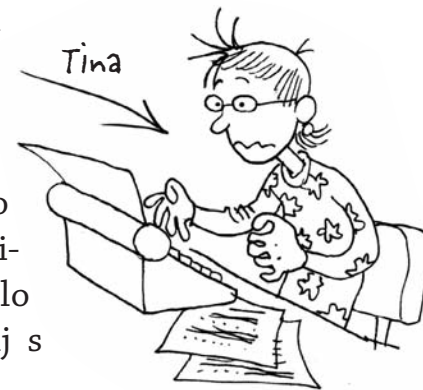
Živim u Domu za nezbrinutu decu. Zovemo ga Otpad za decu. Niko nas nije hteo, pa su nas bacili ovde, kao đubre na otpad.

Ma, lupetam. Nije da mene mama neće, nego stvarno ne može. Ona je čuvena filmska zvezda i prosto je previše zauzeta snimanjem filmova u Holivudu da bi još mogla i da brine o meni. Ali mama dolazi da me vidi za Božić. Dolazi. Prosto znam da dolazi.

„Aha, doći će, al' kad na vrbi rodi grožđe”, rekla mi je Marta Litlvud. „Tvoja mama se više nikad neće vratiti. Šta ćeš joj, kad si ružna kô majmun i glupa kô noć, imaš pogan jezik i večito se nešto praviš važna, a ovamo noću piškiš u kre...”

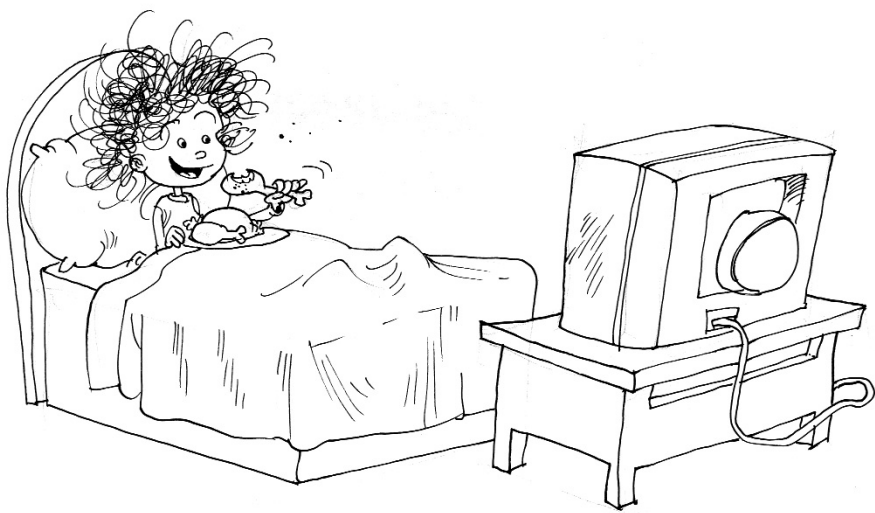
Nije uspela da završi rečenicu jer sam preletela preko sobe, šćepala je za kosu i počupala je iz sve snage, kao da plevim baštu a da je njena kosa nekakav korov koji mi posebno ide na živce.

Završila sam u Tihoj sobi. Baš me briga. Taman imam vremena da malo prebiram po mislima. Tako se knjiški kaže da malo mućneš glavom. Imam baš bogat rečnik. Suđeno mi je da postanem pisac, majke mi. I to *uspešan*, slavan i bogat pisac, a ne bedno piskaralo koje jedva sastavlja kraj s krajem, kao Tina.

Umovala sam (*još jedan fensi izraz za mozganje!*) o svim tim propuštenim nedeljnim posetama, svih ovih godina.

Bilo bi neviđeno super kad bih svakog svakijatog dana mogla da se izležavam kao vikendom, da čitavo jutro gledam te-ve, da klopam samo specijalitete sa roštilja i pomfrit, i da uopšte ne moram da idem u školu. Ali onda sam razmotrila (*fensi reč za razmišljanje broj tri*) i stvarno loše strane vikenda. Nedeljom gomilu dece iz Otpada njihove mame i tate negde izvode.

Mene niko nigde ne izvodi. Dobro, sad viđam Tinu, ali to je sve. Tina će možda postati moja mama hraniteljka. Ide na časove, treba da provere da li je pogodna za to. To je sumanuto. Nemam nimalo poverenja u svoju glupavu socijalnu radnicu, Elenor Smor. Samo mi još fali da se Tina sad predomisli. Gotivim je, iako i dalje ide svetom u prugastim dokolenicama. Za nju se ne bi baš moglo reći da se lepo oblači. Dobra je ona. Ali mama hraniteljka nije kao *prava* mama. A pogotovu kad ti je, kao meni, prava mama čuvena, šik, elegantna filmska zvezda. Mama ima tako krcat raspored snimanja da, ma koliko se trudila, prosto ne može da stigne da uskoči u avion i doleti da me obiđe.

Elenor
Smor

Ipak, za Božić će doći, pa ti vidi, Marta Čelava Litlvud. Sad joj se na nekoliko mesta providi tintara. Tako joj i treba. A moja mama je obećala. Stvarno jeste.

Htela je još letos da me obiđe. Trebalo je da idemo zajedno na neko fenomenalno letovanje, na tropsko ostrvo, da ležimo na zlatnom pesku u bikinijima, da plivamo s delfinima u azurnoj morskoj vodi, da pijuckamo koktelčiče u hotelu sa deset zvezdica...

Pa, dobro, trebalo je da me izvede negde na dan. Sve je bilo sređeno. Elenor Smor je sve ugovorila – ali moja sirota mama nije uspjela da dođe. U posljednjem trenutku iskrslo joj je nešto neodložno, sigurno je morala da ode na televizijski intervju – ili nešto tako. Ili su možda časopisi *Hello!* ili *OK!* tražili da naprave ekskluzivne fotografije s njom. Nije važno.

Sve u svemu, ona se uopšte nije pojavila, a Elenor Smor, umesto da ima razumevanja, lupetala je svakakve gluposti kod Dženi u Otpadu za decu, čula sam je. Navodno, meni su ispale oči od plakanja. To je čista laž. Ja nikad ne bih zaplakala. Ponekad dobijem napadić polenske alergije, ali nikada ne plačem!

Bila sam uvređena do koske. Došlo mi je da zacementiram ona Elenorina brbljiva usta. Sporečkale smo se. Palo je i nekoliko ružnih reči s moje strane.

Rekla sam Elenor da nema prava da olajava svoje klijente – to jest mene – i da nameravam da je prijavim. Da je odvratno da tako ogovara moju mamu. Ona je

poznata holivudska glumica, *kako to ne razume?* Obična šugava socijalna radnica, kao Elenor, trebalo bi da ima malo više poštovanja prema mami.

Tad je Elenor izletela ružna reč. Rekla je da razume zašto sam toliko ljuta. I da mi je lakše da iskalim bes na njoj, iako sam *u stvari* ljuta na mamu što me je opet ispalila.

MOLIM??? Nisam ni trunčice bila ljuta na mamu. Nije ona kriva što je toliko popularna i slavna i tražena.

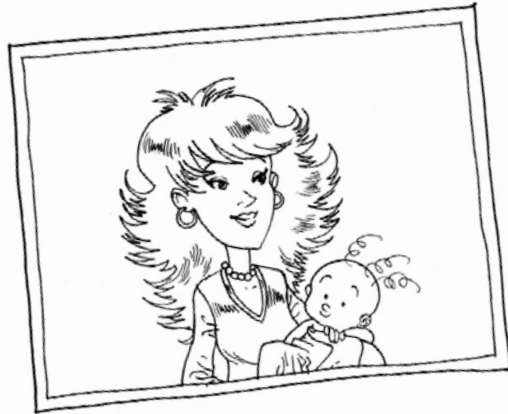
„Ma baš, a što je onda nismo videli ni u jednom jedinom filmu ili na te-ve-u, i zašto nikad nema njenih slika u časopisima?” – rekla je Marta Alapača Litlvud. Što bre ne gleda svoja posla?!

„Operi uši, Marta Litlvud”, rekla sam. „Moja mama je čuvena *holivudska* glumica. Ono, kao, Holivud, *u Americi*. Nema je u filmovima i magazinima *ovde*, ali je u Americi neverovatno poznata. Ne može da promoli nos van stana a da je ne salete fanovi koji mole za autogram a fotografi ne zaslepe blicevima.”

„Ma, da, ona stalno potpisuje autograme, a da l' se ikad iscima da tebi napiše nešto?” – rekla je Marta Torokuša Litlvud. Glupača, ne ume da umukne, pa to ti je!

Znaš šta, ha-ha, pukni od muke Marta Litlvud, mama mi je pisala, je l' tako? Poslala mi je razglednicu. Stvarno jeste.

Zakačila sam je na zid, pored mamine i moje fotke kad sam bila beba i kad sam još bila slatka. Na razglednici je bio preslatki meda kome su se dve suzice slivale niz plišane obraščiće i reč *Izvini!* ispisana svetlucavim slovima. Na poledini, mama je napisala:

Strašno mi je žao što nisam uspela da dođem, Treysi. Glavu gore, pile! Vidimo se uskoro. Za Božić?

*Mnogo te voli,
Mama
X X X*

Znala sam je napamet. Izmislila sam melodiju i pevušila sam je svakog jutra kad se probudim i svake večeri kad odem u krevet. Pevušila sam je tiho u školi. Pevala sam je dok gledam televiziju. Pevala sam je u kupatilu. Ubacila sam u pesmicu i znake interpunkcije i sve, išla je otprilike ovako „*Za Božić, znak pitanja. Mnogo te voli, zarez, mama, cmok, cmok, cmok.*” Skroz zarazna melodija. Mogla bih kad porastem da, pored romana, pišem i pesme.

Naravno da ću i ja da budem glumica, kao moja mama. Uskoro ću i ja biti hvaljena kao fantastična, talentovana dečja zvezda. Dobila sam GLAVNU ULOGU u pravoj, velikoj predstavi. Izistinski.

Glumim u školskoj predstavi *Božićna priča*¹.

Ranije nisam dobro prolazila na audicijama. U staroj školi mi nikada nisu dodelili neku lepu ulogu. Glumila sam magarca kad smo izvodili *Hriстовo rođenje*. Bilo mi je malkice krivo što nisam Marija Bogorodica ili barem Arhandeo Gavriilo, ali sam kao pravi predani član pozorišne trupe odlučila da dam sve od sebe.

Razbila sam se uvežbavajući uverljive magareće *ia-ia* zvuke. Na predstavi sam njakala kao čitavo krdo magaraca. Dobro, možda sam malo preklopila Marijin govor, pa i Arhandela Gavriila (Josifa, trojicu mudraca i pastire bolje da ne pominjem), ali ni pravi magarci ne čekaju pristojno da neko

¹ Novela engleskog pisca Čarlsa Dikensa, objavljena 1843. Kod nas je prevedena kao *Božićna priča*, *Božićna pesma*, *Božić* i *Tri duha*. Naslov originala *Christmas Carol* odnosi se na svečane pesme, uglavnom religiozne sadržine, koje u mnogim zemljama u vreme božićnih praznika deca pevaju pred vratima komšija, i zauzvrat dobijaju slatkiše. Svi citati i imena preuzeti su iz prevoda Jelene Katić Živanović iz izdanja *Božićna priča*, Pčelica, 2012. – *Prim. prev.*

završi rečenicu, nego njaču kad im se njače. A meni se prosto neprestano njakalo, pa sam i njakala.

Posle toga, u toj glupoj staroj školi, više me nikad nisu izabrali da učestvujem u bilo kojoj predstavi. Ova nova škola nije toliko loša. Imamo fenomenalnu nastavnicu likovnog i drame, nastavnicu Simpkins. Ona razume da kad stvaramo umetnička dela moramo da se ponašamo umetnički do koske, a kad radimo na drami moramo

težiti tome da budemo dramatični do koske. Divila se mojim stilizovanim crtežima na kojima lavovi, tigrovi i medvedi proždiru Martu Litlvud.

„Trejsi, ti si vrlo maštovita i živa devojčica”, rekla mi je nastavnica Simpkins.

Nije me baš oborila tim komentaram. Tako pričaju socijalni radnici kad hoće da ti podstaknu samopouzdanje ili da te uvale nekoj

zainteresovanoj hraniteljskoj porodici. „Maštovita i živa” znači da znaš sve moguće živcirajuće i neprijatne trikove. *Ja?*

Pa, možda i jesam takva.

Moja čuvena mašta bila je u punom zamahu kad sam išla na audiciju za *Božićnu priču*.

Nisam baš detaljno znala tu priču. Prosto je preeduuuga, a ja sam vam veoma zauzeta osoba i stvarno nemam vremena za čitanje starih smaračkih knjiga. Dok nam je nastavnica Simpkins ukratko prepričavala radnju, u početku sam se vrpeljila i zevala jer mi je priča delovala jezivo staromodno i dosadno, ali kad je rekla da u njoj ima duhova načuljila sam uši – toliko da su mi probile kroz kovrdže.

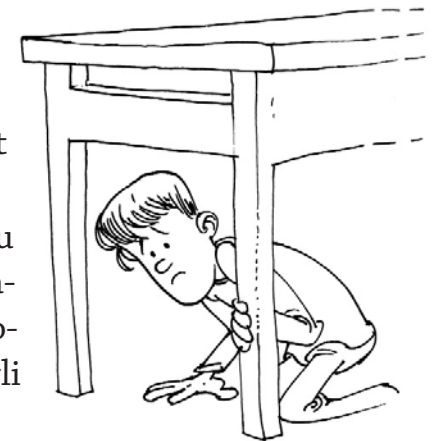
„Ja ću da budem duh, nastavnice. Majstor sam za plašenje ljudi. Vidite, vidite, ja sam duh bez glave!” Navukla sam džemper preko glave i ispružila ruke kao kandže i počela da sablasno zavijam: „Buhuhuuuu!”

Blesavi mali Piter Ingam zacvileo je od straha i sakrio se ispod klupe.

„Je l' vidite, nastavnice, stvarno sam uverljiva! A mogu da odglumim i *razne* vrste duhova. Mogu da odradim standardno plašenje s belim čaršavom, ili da se skroz ofarbam u sivo i da budem kao one lebdeće aveti koje se prikradaju ljudima, spremne da se svakog časa bace na njih.”

Bacila sam se na Kmezavog Pitera baš kad je izronio ispod stola. Vrisnuo je i sagnuo se, i usput zveknuo glavom o sto.

„Nema šta, uživala si se u duh predstave”, rekla je nastavnica i sagnula se da promrsi Piterovu kosu i zagrli

malog kmezavca. „Dobro, dobro sad, Pitere, nemoj toliko da se plašiš. To nije pravi duh, to je samo Trejsi Biker.”

„Ja se plašim Trejsi Biker”, rekao je Piter. „Iako mi je drugarica.”

Volela bih da taj mali gnjavež ne priča svima redom da smo drugari. To je da crkneš od blama. Nemojte da mislite da mi je on *jedini* drug. Imam ja gomilu drugara.

Otprilike. Luiz mi više nije najbolja drugarica. Potpuno je pošandrcala, čim želi da se druži s Martom Smaračicom Litlvud, dosadnom kô proliv. U suštini, niko u našem odeljenju ne ispunjava moje kriterijume za druženje.

Čekajte, *imam* ja najbolju drugaricu. To je Tina! Ona dolazi da me obiđe svake nedelje. Tina nije kao moja mama, doterana, lepa i zanosna. Ali ponekad ume da bude super društvo za provod. Tako da mi je ona najbolja

drugarica. A nastavnica Simpkins bi mogla da bude moja druga najbolja drugarica u školi.

Piter mi je drug samo u Otpadu za decu.

Naročito noću, kad nema nigde nikoga.

Izgleda da je i Piter razmišljao o našim noćnim okupljanjima.

„Trejsi, daj mi časnu, najčasniju reč, da se noćas nećeš pretvarati da si duh!” – šapnuo mi je sa strepnjom.

„Ah! Bojim se da ti to ne mogu obećati, Pitere. Ja sam dete slavne hollywoodske zvezde. Glumu shvatam smrtno ozbiljno. 'Ladno bi moglo da mi se desi da se toliko uživim u ulogu da se sve vreme ponašam kao duh”, rekla sam.

„Možda bi bilo bolje da ti damo neku drugu ulogu, Trejsi”, rekla je nastavnica Simpkins.

„Oh, ne, nastavnice, *molim vas*, pustite me da budem duh!” – moljakala sam.

Ispostavilo se da u *Božićnoj priči* ima četiri glavna duha i družina sablasnih lakrdijaša statista pride.

Postoji Duh prošlih Božića.

„Pustite mene da budem Duh prošlih Božića, nastavnice”, rekla sam.

„Ne mogu, Trejsi, treba mi devojčica s dugom plavom kosom za Duha prošlih Božića”, rekla je nastavnica Simpkins.

Luiz

Odabrala je Luiz.

„Dobro, treba nam i Duh sadašnjeg Božića”, rekla je nastavnica Simpkins.

„Pustite mene da budem Duh sadašnjeg Božića”, zavapila sam.

„Ne mogu, Trejsi. Treba mi krupan, veseli dečak za ulogu Duha sadašnjeg Božića”, rekla je nastavnica Simpkins.

Odabrala je Debelog Fredija.

„Sad nam treba Duh budućeg Božića”, rekla je nastavnica Simpkins.

„Mislila sam da Čarls Dikens važi za dobrog pisca. Malo se ponavlja kad dođe do duhova, zar ne?” – rekla sam. „Nema veze, pustite mene da budem Duh budućeg Božića”.

„Ne može, Trejsi, Duha budućeg Božića treba da glumi neki vrlo visok dečak”, rekla je nastavnica Simpkins.

Fredi

22

Odabrala je dečaka sa surtkom umesto mozga, zvanog Filip, koji ne bi umeo da odglumi duha ni na pustom groblju.

„Ostala je još samo jedna uloga za duha, a to je Marlijev duh”, rekla je nastavnica Simpkins. „On tužno zavija i zveckava okovima.”

„Oooh, ja sam potpuno fenomenalna kad treba da se zavija i zveckava, znate da jesam! Pustite me da budem Marlijev duh”, kukumavčila sam.

„U ozbiljnom sam iskušenju, Trejsi, ali bi se tebi moglo desiti da se malo zaneseš u zavijanje i zveckanje, pa da preteraš”, rekla je nastavnica Simpkins.

Odabrala je Martu Antitalenat Litlvud, koja ne bi umela da sablasno zazveckava ni da joj život visi o koncu i koja jedva ume da zajeca, a kamoli da pošteno duhovski zajauče. I panj bi bolje glumio od nje.

Nastavnica Simpkins mi je već opasno išla na živce. E, pa, više mi nije drugarica. Neću ni da učestvujem u njenoj glupoj predstavi ako neće da me odabere za ulogu nekog od četiri glavna duha.

Filip

ODABERITE MENE!

23

Nisam htela da budem neki bezimeni duh statista ili neko od sporednih ljudskih likova – kao oni blesavi Krečitovi i Fezivigovi.

Okrenula sam leđa nastavnici Simpkins i za sebe zviždukala prazničnu melodiju... s novim tekstom.

*Zvončići, zvončići, zapužite nos,
Nastavnica prdi, mnogo smrdi, nije neki štos
Zvončići, zvončići, kukam na sav glas
predstava joj smor, glumci blagi užas.*

„Ostala nam je još samo jedna uloga”, rekla je nastavnica Simpkins. „Je l’ me slušaš, Trejsi?”

Slegnula sam ramenima, jedva primetno, i srozala se u stolici. Htela sam da joj jasno stavim do znanja da nisam ni najmanje zainteresovana.

„Shvatiću to kao da”, veselo je rekla nastavnica Simpkins. „Dakle, ostala nam je samo uloga namćorastog starca, Ebenizera Skrudža glavom i bradom. E, sad imam ozbiljan problem. Ta uloga je ključni deo cele predstave. *Najbolji deo, glavna uloga.* Treba mi besprekoran glumac, neko ko neće ustuknuti pred zaista velikim zalogajem, neko ko može da odglumi zloću, lošu narav i manjak velikodušnosti, a opet, da može posle da uverljivo

prikaže Skrudžov preobražaj, kad se otkrivi, pokaje i ponaša se predivno. Pitam se...”

Uspravila sam se u stolici.

Buljila sam u nastavnicu Simpkins. Nije sigurno mislila...

„Ti, Trejsi Biker! Ti ćeš biti moj Skrudž!” – rekla je.

„Juuupi!” – prodrala sam se. Poskakivala sam na stolici kao da umesto zadnjice imam gumenu loptu.

„To je glupo, nastavnice!” – rekla je Marta Lajavi Krelac Litlvud. „Ne može Trejsi da bude Skrudž. Što bi ona dobila najbolju ulogu? Ona se samo glupira i ništa ne shvata ozbiljno. Ne možete da je pustite da učestvuje u predstavi, ima sve da razbuca.”

„Tebe ću svakako da razbucam”, promrmljala sam.

Poletela sam sa stolice pravo do nastavnice Simpkins.

„Biću mrtva ozbiljna, nastavnice, obećavam. Možete da računate na mene. I nemojte se iznenaditi ako se ispostavi da sam, suprotno očekivanjima nekih, fantastična glumica, budući da je moja mama filmska zvezda u Holivudu i snima film za filmom.”

„Malo sutra!” – rekla je Luiz.

„Trejsina mama bi mogla da bude glavna glumica samo u jednoj vrsti filmova. U onima s golaćima!” – rekla je Marta Lažljiva Lažljivica Litlvud.

Pesnice su mi se stisnule same od sebe, gorela sam od želje da je zvek-nem pravo u nos, ali sam znala da samo pokušava da me navuče da napravim neku glupost i iznerviram nastavnicu Simpkins, pa da me na kraju

ipak ne pusti da glumim Skrudža. Zato sam samo podigla obrvu i belo je pogledala, i procedila nešto u smislu kako je njenom tati mesto u *horor* filmu. Onda sam joj okrenula leđa i nasmešila se nastavnici Simpkins.

„Nastavnice, pošto sam dobila najveću ulogu, bilo bi dobro da mi odmah date tekst, da mogu da ga naučim do poslednjeg slova. U stvari, možda bi trebalo i da me poštede svih onih dosadnih lekcija iz književnosti i matematike, da mogu da se koncentrišem samo na učenje uloge.”

„Neće ti proći, Trejsi, nije mene baš tako lako preći”, osmehnula se nastavnica Simpkins. „Ne, moraćeš da učiš tekst u svoje slobodno vreme.”

Toliko mi je bilo stalo da glumim Skrudža da sam bubala tekst i u *tuđe* slobodno vreme. Uglavnom Tinino. Potrošila sam dve cele njene subotnje posete na to, terala sam je da čita tuđe replike, a ja sam se probijala kroz Skrudžove, uvežbavajući ono njegovo čuveno: „Fuj! Prevara!” Tina se u početku previše trudila, nekim čaknutim glasovima je čitala replike božićnih duhova, a Malog Tima je dočaravala tepajući tanušnim dečaćkim glasićem koji mi je posebno išao na živce.

„Hej, ja treba da glumim, a ne ti”, rekla sam. „Ti samo *pročitaj* replike.”

„Slušaj ovamo, ja sam ovde odrasla osoba. Zar ne bi trebalo da ja *tebi* govorim šta da radiš?” – pitala je Tina i mlatnula me gomilom papira s tekstom. „Oh, ne, izvini, zaboravila sam. Ti si Trejsi Biker, znači, ti si šef, je l’ tako?”

„Apsolutno! Ukapirala si iz prve, Tina! Hej, ja ogladnela od ovoliko priče o prasetini i kobajama, crkavam od gladi. Je l’ ima šanse da idemo u Mekić?”

Nisam samo Tinu mrcvarila da me preslišava. Smarala sam i Dženi i Majka iz Otpada za decu da

mi pomažu, mada sam se iznervirala do bola kad su pozvali Martu Gaduru Litl-vud, Luiz i kilavog Kmezavog Pitera da prisustvuju našim specijalnim probama.

„Nije fer! Ne mogu da se koncentrišem od tolikog frfljanja i buke”, izjavila sam. „Ajde da ih oteramo.”

„Trejsi, i oni učestvuju u *Božićnoj priči*. Nisi jedina kojoj je potrebna pomoć da uvežba tekst”, rekla je Dženi.

„Možemo svi zajedno da glumimo”, predložio je Majk. „Očekujem da ćeš se ti, Trejsi, ponašati kao prava primadona.”

„Nego šta, i treba da očekuješ, zato što – šta je definicija primadone, Majk? Zar ona nije zvezda čitave predstave? Eto, nemam ništa na dodam!”

Čak mi je padalo na pamet i da naredim Elenor Smor da mi pomogne da uvežbam ulogu. Ona nas, svoje štice, uvek podstiče da glumom izražavamo svoja osećanja i da se uživljavamo u razne uloge, pa sam pomislila da bi možda mogla da mi pokaže neku korisnu caku. E, tu sam se već malo

zanela. Kao da bi od dobre stare Elenor ikad moglo da bude neke vajde! Naročito od Elenor u prazničnoj groznici, koja je, sa sve čaknutim rogovima u duginim bojama koji su joj se manijački klatili navrh glave i klovnovskim nosem preko svog, po ceo dan ukrašavala naš Otpad za decu šljokicavim ukrasima i srmom domaće proizvodnje. Nosila je drečavocrveni džemper boje bobica zelenike i bršljan-zelenu suknju, previše usku za moj ukus, i drhtavim glasom pevušila božićnu pesmicu o crvenom nosu irvasa Rudolfa.

*Elenor, moja socijalna radnica,
Grozna joj debela stražnjica,
Kad je vidiš, vrisneš,
Prosto da od straha svisneš,
– pevušila sam tiho za sebe.*

Nedovoljno tiho. Elenor me je čula. Pušila se od besa. Penila je o *bezobrazluku*, o *ophođenju prema*

drugima, i *glupavim zajedljivim uvredljivim opaskama na tuđ račun*, koje stvarno mogu da povrede nekoga. Malkice mi je bilo krivo što sam ispala takva zloća prema njoj. Čak sam pomišljala i da joj se izvinim.

Na kraju krajeva, nije Elenor kriva što ima veliku guzu.

Rekla mi je da razume to što sam napeta i nervozna, jer je čula da sam dobila veliku ulogu u školskoj predstavi, a svi dobro znamo da nisam navikla da *budem odgovorna* i da se *posvetim nečemu*.

E, više mi je ni trunke nije bilo žao. Bilo mi je baš drago kad sam je čula kako pita Dženi: „Reci mi iskreno, je l' misliš da mi gu... stražnjica izgleda malo veliko u ovoj novoj suknji?”

Odlučila sam da ću se od sada prosto oslanjati samo na sebe, i naučiti tekst kako treba, i pokazacu im svima. Preko dana je sve bilo fino, ali noću već nije išlo tako glatko. Proganjala me je jedna ista nenormalna noćna mora: kao, stojim ja sama na pozornici i otvaram usta kao zlatna

ribica, ali iz njih ne izlazi zvuk. Ni da zucnem. Publika se uzvrpolji, smori i počne da me gađa trulim voćem. Trula crvljiva jabuka uleti mi pravo u razjapljena usta, pa izgledam kao prase s trpeze Duha sadašnjeg Božića.

Onda me nabiju na ražanj i peku. Vrištim da gorim, pa me polivaju vodom. Pljus, šljis, pljus, pune kofe vode...

Kad sam se probudila, krevet mi je bio neobjašnjivo mokar, pa sam morala da, onako potištena i utučena, idem do kupatila i ormara s posteljinom.

Srela sam Kmezavog Pitera koji je bio u sličnoj misiji. On je stvarno, izistinski plakao. Kao što sam vam već objasnila, ja nikad ne plačem. Povremeno dobijem napad polenske alergije, ali to je zdravstveni problem, bolest, i nema veze sa osećanjima.

„Zbog čega sad cmizdriš, tupsone?” – pitala sam ga.

„Mnogo se plašim da ću biti grozan u školskoj predstavi”, šmrcao je Piter. „Kamo sreće da me nastavnica Simpkins nije naterala da glumim

Malog Tima. Ja *ne želim* da glumim. Ne mogu da zapamtim reči i nikako da ukapiram na koju nogu treba da šepam, a biće još gore kad nas ljudi budu gledali. Lako je tebi, Trejsi. Ti se nikad ničega ne plašiš, i strašno voliš da budeš u centru pažnje, tako da si skroz na svom terenu kad glumiš.”

„Joj, što si bezobrazan! Kako možeš da mi kažeš da strašno volim da budem u centru pažnje?!”

„Ali, stvarno si takva”, iskreno mi je odgovorio Piter.

„Jesam, znam, ali ne moraš baš da mi to nabijaš na nos.”

„Šta bih dao da budem kao ti!” – rekao je Piter mrtav ozbiljan. „Hoćeš li da mi pokažeš kako da budem takav? Sigurno ima neka fora?”

„To ti je prirodan dar, Pitere”, rekla sam. „Takva sam se rodila. Izletela sam iz mame i rekla doktoru i sestri, *Zdravo, narode!* – pa sam napravila salto, dočekala se na majušna stopala i odigrala nekoliko plesnih koraka na porođajnom stolu.”

Napipala sam Piterovu glavu u mraku. Usta su mu bila širom razjapljena. Nežno sam ih zatvorila.

„Šala. Ne primaj se”, rekla sam. „Znaš šta, učiniću ti stvarno ogromnu uslugu: vežbaćemo svoje scene zajedno.”

Od tada smo se redovno nalazili na ponoćnim probama. Piter je uskoro znao sve do poslednjeg slova, zato što je imao samo nekoliko replika. Mislim, pobogu, koliko je teško zapamtiti rečenicu, „Bog nas blagoslovio, svakoga od nas”? Međutim, iako je sad mogao tačno da izgovori reči, uopšte nije umeo da ih *odglumi*. Samo ih je jednoлично mrmljao.

„Stvarno si duduk za glumu, Pitere”, rekla sam. „Oh, prestani, nemoj sad da počneš da mi sliniš. Nisam htela da te ubijem u pojam, prosto iznosim

činjenice. Slušaj, ništa se ti ne sekiraj, pomoći ću ti. Moraš da se uživiš u ulogu. Zamisli da si taj mali, kilavi dečko, da si bolešljiv i da šepaš. To nije teško, je l' da? Uloga kô stvorena za tebe.”

„Ja ne šepam”, rekao je Piter Cepidlaka.

„Ako hoćeš, šutnuću te u cevnicu iz sve snage, pa da sredimo i taj detalj”, rekla sam. „Dakle, iako nemaš

mного sreće u životu, ti si vesela dušica, miljenik cele porodice. Tata te posebno tetoši.”

„Eh, kad bi to bilo istina”, snuždeno je rekao Piter.

„Znam. I ja bih volela”, rekla sam.

Pribili smo se jedno uz drugo pod zajedničkim ćebetom. „Voleo bih kad bih imao porodicu, pa da dođu da me gledaju u predstavi”, rekao je Piter. „Ovaj, možda i ne bih – bolje da me ne vide ako zabrljam.”

„Ma, bićeš sjajan, kad ti kažem, i to zahvaljujući uputstvima Fenomenalne Fantastične Trejsi Biker. Jeste, stvarno je tužno što nemaš nikoga. Nema veze, pitaću mamu da ti mahne iz publike.”

„Tvoja mama dolazi?” – zapanjeno je pitao Piter.

„Nego šta. Dolazi za Božić, obećala je”, rekla sam. „Očajnički želi da me vidi kako glumim, da bi proverila da li sam nasledila njen talenat za šou biznis – što *jesam*. Napisala sam joj pismo i ispričala sve o predstavi.”

Napisala sam joj nekoliko pisama. U stvari, pisala sam joj svakog svakijatog dana, i davala pisma Dženi da ih pošalje.

Draga Mama,

Jedva čekam da te vidim za Božić, sećaš se, obećala si? Je l' bi mogla da dođeš nedelju dana ranije, da bi mogla da me gledaš u školskoj predstavi u ulozi Skrudža? Nevideno dobro glumim tog jadnog matorog zloću.

Mnogo, mnogo, mnogo te voli
tvoja srećna, vesela ćerkica
Trejsi

„Znam koliko želiš da vidiš svoju mamu, Trejsi, ali nemoj baš previše da računaš na to da će doći”, rekla je Elenor.

„Ali, dolazi, pisala mi je i rekla je – obećala je... takoreći...”

„Znam koliko želiš da dođe, ali se želje ponekad ne ostvare”, rekla je Elenor.

Volela bih da umesto socijalne radnice imam kumu dobru vilu, koja bi drugačije razgovarala sa

mnom. „Želiš da te mama obiđe? Naravno, Trejsi, nema problema”, rekla bi mi, zamahnula čarobnim štapićem i – paf! – ispred mene bi se stvorila moja mama, sva u ružičastom, napuderisana i savršena, raširenih ruku spremnih da me prihvate u snažan zagrljaj.

Pa, nemam dobru vilu. Moram sama da poradim na magiji.

Sledeće subote Tina je, kao i obično, došla da me obiđe u Otpadu za decu. Na brzinu smo projurile kroz ceo tekst za predstavu – mislim baš na brzinu.

Frfljala sam svoje replike kao da me je neko pustio na ubrzano premotavanje unapred. Isprekakala sam ogromne delove teksta, ali kad god bi mi Tina skrenula pažnju na to, samo bih odvrtila, „Aha, dobro, nema veze, sad sam na ovom delu”, pa bih ponovo uključila premotavanje brzinom od hiljadu reči u minutu.

„Dobro! Proba je gotova. 'Ajmo sad da izađemo”, rekla sam.

„Aha! Znači, vreme za Mekić?” – pitala je Tina.

„Ne. U stvari, *da*, crkavam od gladi, ali hoću da malo obiđemo radnje, moram da kupim neke poklončice za Božić.”

Sva starija deca u Domu dobiju od Dženi specijalni džeparac za božićne poklone. Ona ide u kupovinu s klincima i pomaže im da odaberu – da ne bi sve potrošili na slatkiše za sebe. I mi stariji obično prokrijumčarimo neki slatkiš, ali ja sam ovog puta želela da *sve* pare potrošim na poklone. Naročito na poklone za jednu određenu osobu.

„Važi. Taman i ja mogu usput da obavim božićnu kupovinu”, rekla je Tina.

„Opala! Tina, šta ću ja da dobijem?” – pitala sam je i istog trenutka sam se oraspoločila. „Stvarno bi mi dobro došle nove farmerke. Neke dizajnerske, podrazumeva se. I ona super čupava jaknica s kapuljačom. E, a ima i onih automobilčića za

karting, opasno su dobri, ne da bi bilo zabavno da se malo vozikam po Otpadu za decu – *brm, brm* – ups, izvini Marta Litlvud, jesam li ti prešla preko noge?”

„Trejsi, trenutno ne mogu da ti kupim ni automobilčić na baterije. Totalno sam švorc. Moraćeš da usvojiš novi pogled na poklone. *Važna je pažnja.*”

„Znaš šta, čini mi se da bi trebalo da, umesto mene, ti igraš Skrudža, kad već ne poklanjaš ništa normalno za Božić”, rekla sam. „Najiskrenije, Tina, što se malo ne sabereš i ne napišeš neki opasan bestseller? Nešto za šta bi se otimali u Holivudu, pa da prodaš prava na film za milion dolara. Onda bismo mama i ja mogle da glumimo u njemu.”

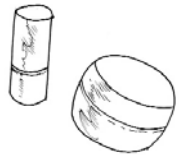
„Samo ti sanjaj, dušo”, rekla je Tina. „Nekako mislim da ja nisam materijal za bestsellere.”

„Moraš pozitivno da razmišljaš, Tina. Moraš sama da *ostvariš* svoje snove”, rekla sam.

Što sam ja i nameravala da uradim.

Kad smo stigle u tržni centar, naterala sam Tinu da uđe sa mnom u parfimeriju da kupimo neku baš finu šminku.

„Koja je najbolja marka šminke, Tina?” – pitala sam.

„Nemoj mene da pitaš, Trejsi. Retko se šminkam i kupujem najjeftiniju”, rekla je.

„E, pa, ovo je poklon za moju mamu, hoću da joj odaberem nešto baš šik, najdivnije moguće.”

Motala sam se po radnji isprobavajući razne nijanse karmina na ruci, dok nisam izgledala kao da su mi obe ruke prekrivene rozikastim tetovazama.

Onda sam konačno odabrala najsavršeniju bisernoroze boju.

Tina je pomislila da smo gotove.

„Ma, kakvi! Sad treba da nađemo kremu za ruke.”

Tina je uzdahnula i pošla za mnom. Vrpaljila se sve vreme dok sam ja isprobavala razne losione i kremice, njuškala ih i upoređivala kakvi su kad se razmažu.

Uskoro su mi ruke bile skroz klizave i lepljive, pa sam morala da ih obrišem o suknju.

„Mislim da Dženi neće biti oduševljena tim ogromnim masnim flekama”, rekla je Tina. „Dođi, Trejsi, idemo u knjižaru.”

„Ne, ne, moram da kupim mami još jedan poklon. Sad mi treba prodavnica nakita.”

„Ali, već si kupila mami karmin i kremu za ruke.” Tina je krišom zavirila u moj novčanik. „Ne zaboravi da treba da kupiš božićne poklone svima.”

Uopšte me nije zanimala kupovina poklona za druge. Nisam želela da kupim poklon nikome osim *mojoj mami*.

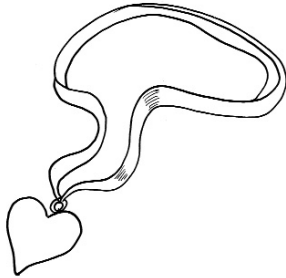
Odvukla sam Tinu u predivnu svetlucavu zlataru, ali kad sam videla cene i najmanjih majušnih prstenčića, morala sam da se povučem, uzdišući.

„To je pravi nakit, Trejsi. Pomalo je kič, sve to silno zlato i dijamanti, ako se ja pitam. Mislim da onaj ko ima ukusa nosi bižuteriju”, brzo je rekla Tina.

„Dobro. A gde se kupuje ta bižuterija?”

Odvela me je u prizemlje u neku ogromnu radnju. Dugo sam se šetkala i kružila između velikih staklenih ormarića s nakitom dok nisam ugledala roze srce na tamnocrvenoj traci.

Bilo je prosto-naprosto prelepo. Videla sam ga u mislima oko maminog vrata. Bilo je *veoma* skupo, čak i za bižuteriju, ali kad sam prebrojala sve do poslednje pare u novčaniku, zaključila sam da imam taman dovoljno da ga kupim i da mi ostane još pet funti za poslednji poklon.

„Jesi li *sigurna*, Trejsi? Mislim da bi tvoja mama bila srećna i da dobije samo karmin. Ili kremu za ruke.”

„Moja mama voli da dobija *mnogo* poklona”, rekla sam. „Znam šta radim, Tina.”

Zapravo, *nisam* znala šta ću da radim za poklone za sve ostale. Doduše, sad ne govorim s Luiz zbog toga što se spandala s onom mažnjavator-

kom tuđih drugarica Martom Rugobom Litlvud, tako da bar njoj ne moram ništa da poklanjam.

Ostaju mi Dženi i Majk, ali srećom njih dvoje padaju na one tugaljive ručno izrađene tričarije, poput kalendara i slika od osušene testenine. Možda bi i kod nastavnice Simpkins moglo da prođe nešto slično. Kao i kod Tine. Ona smatra da je važna pažnja, je l' tako? Već mi je, takoreći, najavila da od nje neću dobiti ništa vredno pomena. Samo bi se postidela kad bih ja njoj poklonila nešto skupojeno.

Ostaje mi samo Kmezavi Piter. Njega sigurno mogu da skinem s dnevnog reda nekom sitnicom koja mi više ne treba. Možda mu dam onaj stari kožni novčanik s polomljenom kopčom, ili kuglu sa snegom koja u poslednje vreme malo curka ili prvu knjigu *Narnije*, koja se samo malčice naborala, pošto se ovlažila kad sam je čitala u kadi.

Odahnula sam s olakšanjem. Problem božićnih poklona *rešen*. Ostaje mi da kupim još samo jedan poklon.

„Dođi, Tina, moram u knjižaru”, rekla sam vukući je za sobom.

Ona je buljila u neke bezvezne perle u ormariću s nakitom.

„Knjižara? To mi kaži! Nego, sačekaj čas. Pogledaj, kako ti se čini ona mala biserna ogrlica tamo – ona s cirkonskom kopčom? Sve đinđuve na ovoj polici su na akciji, upola cene.”

„Tina, ti baš i nisi tip za bisernu ogrlicu.”

„Nije za mene, bleso.”

Zatreptala sam u neverici. „Vidi, Tina, to je baš lepo od tebe, ali zapravo ni ja baš nisam tip za bisernu ogrlicu.”

Tina je frknula. „Srećom. Ne, ne, mislila sam da je uzmem mami.”

„Ah. Da. Ona je prilično fensi, je l' da, tvoja mama?”

„Nepodnošljivo. E, ona je baš, baš tip koji nosi bisere. Ali *prave* bisere. Ovi su lažni, pa pretpostavljam da bi na njih gledala s visine.”

„Pa, ništa onda, kupi joj prave.”

„Baš si šašava, Trejsi. Prave bisere ne mogu da priuštim ni u snu. Istini za volju, ne mogu da priuštim ni ove lažne, pa još upola cene. Znaš, i ja sam otprilike kao lažna ćerka moje mame. Ne možeš da zamisliš koliko je razočarana što od

mene nije ispala neka doterana, elegantna dama, što nemam fensi dečka i blistavu karijeru.”

„Pa, imaš još vremena da to ostvariš”, rekla sam nesigurno.

„Ne želim. Hoću da budem *ja*. Mama mi nabije pritisak kad god se vidimo, ma koliko se trudila da ostanem smirena. Sledim se od užasa kad pomislim na odlazak kući za Božić.”

„Tebi je *užasno* to što ideš kući za Božić?” – pitala sam polako.

Tina je prestala da zuri u lažne perle i pogledala me je.

„Oh, Trejsi, izvini. Kako sam glupa i netaktična da kažem tako nešto pred tobom. A dobro znam koliko silno ti želiš da vidiš svoju mamu ovog Božića.”

„I videću je”, rekla sam nepokolebljivo, bez trunke sumnje.

„Pa, to bi stvarno bilo sjajno, ali nemoj da zaboraviš da bi se moglo desiti da tvoja mama bude prosto zauzeta, ili sprečena ili... negde u inostranstvu”, rekla je Tina.

„A, ne, ona će biti ovde. Doći će i gledaće me kako igram glavnu ulogu u *Božićnoj priči*. Ostaće i

da prenoći. Čak očekujem da će me odvesti u neki vrhunski hotel, i da ćemo tamo zajedno proslaviti Božić. Aha, biće nam stvarno super. Spavaćemo u ogromnom krevetu, brčkaćemo se u modernom kupatilu, a doručak će biti nezaboravan. Dozvolite mi da naručim šta god poželim, da sipam šest punih kašika šećera na pahuljice, i da pojedem dvadeset kobasica odjednom, a naručicu i one vazdušaste stvarčice što se jedu sa sirupom od javora...”

„Vafle?”

„Aha, klopaću vafle”, pričala sam dok smo izlazile iz velike robne kuće i išle prema knjižari. „Smazaću šest vafli, i zaliću ih toplom čokoladu sa šlagom, a onda ću otvoriti svoje poklone, i moja mama će mi pokloniti gomilu, brdo stvari – čitav ormar pun dizajnirane garderobe, i dovoljno cipela, patika i čizama da se obuje džinovska stonoga.”

„A karting automobil? Izvinu, celi karting park.”

„Aha, i karting, i skuter, i moju ličnu trampolinu, pa kad počnem da skačem na njoj, ihaj, skaću dok se ne odbacim skroz do neba, i svi će gledati u mene i iščuđavati se: *Je l' to ptica? Možda avion? Da nije Supermen? Je l' to Deda Mraz? Nee, to je Fenomenalna Fantastična Trejsi Biker!*”

Poskakivala sam da joj pokažem. Slučajno sam doskočila na Tininu nogu, i ona je jauknula, ali je bila vrlo fina i nije se naljutila.

Nastavile smo da se igramo te božićne igre dok nismo stigle do knjižare. S tim što to nije bila obična igra. Znala sam da će se sve to ostvariti, iako sam možda malkice ulepšavala stvari. Ja sam povremeno sklona preterivanju..